

گرد پیغمبر در آن روز باز مردم جمع بودند
آسمان و سنگ و سبزه ، شعر ایمان می سرودند
در میان جمع مردم ، یک نفر بی ادعا بود
در زلال خنده هایش ، بود جاری نغمه ی رود
آبی پاک نگاهش ، غصه های بیکران داشت
او که هنگام نمازش نسبتی با آسمان داشت (۲)
دستهای سبز سبزش با خدا همسایه بودند
چکه چکه اشک چشمش بارش صد آیه بودند
قلب غمگین محمد با علی از شوق لرزید
سرنوشت امتش را در نگاهش دید
((لحظه ایی خوبی که انگار ، عطر یک لبخند می داد
در غذیر خم دلش را ، با علی پیوند می داد) (۲)